

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Evy Lukotkové ve věci žalobce **Ing. E. V.**, bytem, zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **řediteli Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje**, se sídlem Zubatého 1, 614 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2011 č.j. HSBM-31-9-477/1-PR-2011,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ředitele Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje ze dne 8. 3. 2011, č.j. HSBM-31-9-477/1-PR-2011 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 19.342 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.3.2011, č.j. HSBM-31-9-477/1-PR-2011 ředitel Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje podle ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) po předchozím projednání v poradní komisi zamítnul odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí ředitelky kanceláře krajského ředitele Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29.12.2010, č.j. HSBM-825-47/2010 a současně uvedené rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ve věcech služebního poměru byl žalobci stanoven služební příjem s účinností od 1.1.2011 tak, že mu byl stanoven základní tarif

v 7. tarifní třídě a v 9. tarifním stupni, do kterých je žalobce zařazen, ve výši 27.910,- Kč a s platností do 31.12.2011 příplatek za vedení dle ust. § 118 služebního zákona ve výši 2.500,- Kč, osobní příplatek dle ust. § 122 služebního zákona ve výši 4.550,- Kč, zvláštní příplatek dle ust. § 120 odst. 2 služebního zákona ve výši 500,- Kč a zvláštní příplatek dle ust. § 120 odst. 3 služebního zákona ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě doručené soudu dne 6.5.2011 mimo jiného namítá, že ačkoliv byl zvláštní příplatek stanoven podle pokynu generálního ředitele č. 52/2010, není pravda, že by tato změna odůvodňovala snížení zvláštního příplatku. Napadené rozhodnutí vykazuje rozpor s dikcí ust. § 181 odst. 4 služebního zákona tím, že ani prvoinstanční ani odvolací rozhodnutí neobsahuje žádnou zmínku o konkrétním ustanovení pokynu č. 52/2010, podle něhož byl zvláštní příplatek žalobci poskytnut. Protože pokyn nezaložil žádnou změnu právního stavu (pro služební místo zastávané žalobcem je stanoveno stejné rozpětí ve výši 1.000,- Kč – 2.000,- Kč jako v pokynu předchozím – č. 15/2006), byl služební funkcionář povinen odůvodnit snížení zvláštního příplatku. Jelikož ust. § 120 odst. 3 služebního zákona uvádí více důvodů, které opravňují k přiznání zvláštního příplatku, musí být z odůvodnění zcela zřejmé, za co byl v konkrétním případě zvláštní příplatek přiznán, popř. snížen nebo zvýšen. Díky absenci tohoto údaje žalobce v rozhodnutí spatřuje rozpor s ust. § 181 odst. 5 služebního zákona. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného dle žalobce vyplývá, že důvody pro snížení zvláštního příplatku stanovené právním předpisem nebyly dány, není totiž zdůvodněno snížení míry rizika, ani psychické zátěže. Oproti tomu je uveden jiný, zákonem neupravený důvod – snížení objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem pro hasičský záchranný sbor.

Žalovaný ve vyjádření mimo jiného uvádí, že zvláštní příplatek se v případě příslušníků s rovnoměrně rozvrženou dobou služby stanovuje podle bodu I. odst. 5 pokynu č. 52/2010, tedy s ohledem na příslušné služební místo, nikoliv podle počtu výjezdů za definované období. Rozdíly mezi služebními místy v této kategorii příslušníků jsou vyjádřeny v tabulce č. 3, pro služební hodnost komisař je pokynem určeno rozpětí 1.000,- - 2.000,- Kč měsíčně. Tyto skutečnosti jsou zmíněny na str. 2 napadeného rozhodnutí. V ostatních námitkách žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V rozsudku č.j. 36Ad 9/2011-35 krajský soud mimo jiného uvedl, že ačkoliv se lze ztotožnit s názorem žalobce, že pro služební místo zastávané žalobcem je v Pokynu č. 52/2010 stanoveno stejné rozpětí ve výši 1000,- – 2000,- Kč jako v pokynu předchozím (Pokyn č. 15/2006), správní orgán nebyl povinen odůvodňovat, proč byl žalobci stanoven oproti rozhodnutí z předchozího roku zvláštní příplatek dle ust. § 120 odst. 3 služebního zákona v nižší výši. Složky služebního příjmu byly rozhodnutím stanoveny na dobu určitou (a byly stejným způsobem určeny i v předcházejícím období), nejedná se tedy o změnu předchozího rozhodnutí. V tom případě nelze hovořit o rozporu rozhodnutí s ust. § 181 odst. 7 služebního zákona, jelikož nejde o opakované rozhodnutí o konkrétním právu či povinnosti účastníka, nýbrž o rozhodnutí nové (stanovení složek služebního příjmu na jiné období: 1.1.2011 – 31.12.2011). Změna skutkového stavu oproti vydání předchozího rozhodnutí tedy nebyla rozhodující. Na základě výše uvedených závěrů soud považoval za nadbytečné se dále zabývat námitkami žalobce vztahujícími se právě k otázce změny skutkového stavu. K žalobnímu bodu namítající nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí soud dodal, že jak vyplývá z judikatury, konstrukce ust. § 120 služebního zákona je postavena na normativním zobecnění rizikovosti a jakékoliv individuální posuzování rizikovosti činnosti příslušníků bezpečnostních sborů se nepředpokládá. Dle soudu je tak zcela dostačující, že

z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že zvláštní příplatek dle ust. § 120 odst. 3 služebního zákona byl žalobci stanoven v souladu s Pokynem generálního ředitele č. 52/2010 a s přihlédnutím k objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem na kalendářní rok 2011. Rizikovost činnosti žalobce je potom možné odvodit z tohoto služebního předpisu generálního ředitele Hasičského záchranného sboru s ohledem na jeho služební místo. Soud tedy neshledal v rozhodnutí rozpor s ust. § 181 odst. 5 služebního zákona a námitku nepovažoval za důvodnou.

Dále soud dospěl k závěru, že na zákonné úrovni není žádným způsobem upraveno, z čeho mají vycházet služební funkcionáři při určení konkrétní výše zvláštního příplatku v rámci zákonem stanoveného rozpětí. V bodu II. odst. 3 Pokynu generálního ředitele č. 52/2010 je příslušným služebním funkcionářům uloženo, aby při stanovení konkrétní výše zvláštního příplatku dle § 120 odst. 3 – tabulka č. 2, č. 3 a č. 4 vycházeli z ustanovení na konkrétní služební místo a z charakteristiky tarifních tříd uvedených v příloze č. 1 zákona. Tento pokyn nelze dle názoru soudu vykládat tak, že není možné zohlednit rovněž objem prostředků stanovených státním rozpočtem, jak to učinil v dané věci správní orgán prvního stupně. Soud dodal, že žalobci nevyplývá z žádného právního ani služebního předpisu právo na stanovení stejného zvláštního příplatku jako v předchozím roce, rozhodné je, zda tento příplatek odpovídá zákonnému rozpětí, resp. rozpětí zakotvenému v normativním služebním předpisu.

Na základě právního posouzení žalobních námitek žalobce dospěl pak soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Dne 7.12.2012 podal žalobce proti shora uvedenému rozsudku kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem č. j. 3 Ads 128/2012-24 ze dne 18.12.2013 tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30.10.2012, č. j. 36 Ad 9/2011-35 zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

V rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiného uvedl, že *přestože při stanovení zvláštního příplatku stěžovateli na rok 2011 došlo k jeho výraznému poklesu a příplatek byl stanoven v minimální výši, rozhodnutí služebního funkcionáře postrádá jakékoliv zdůvodnění tohoto poklesu, zejména s přihlédnutím k hlediskům uvedeným v Pokynu generálního ředitele HZS ČR 28. 12. 2010, uveřejněném v Sbírce interních aktů řízení generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky pod částkou 52. Ustanovení § 120 služebního zákona přitom jako hledisko pro stanovení zvláštního příplatku neuvádí přihlédnutí k objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný kalendářní rok. V případě stěžovatele přitom nejde o první stanovení výše zvláštního příplatku, jenž stěžovatel v minulosti již pobíral, lze proto souhlasit se stěžovatelem v tom, že jediným důvodem pro snížení nebo odnětí zvláštního příplatku tak může být jen snížení míry rizik nebo jejich zánik. Takovéto odůvodnění však rozhodnutí o stanovení zvláštního příplatku stěžovateli na rok 2011 zcela postrádá. Při stanovení zvláštního příplatku na další kalendářní rok nelze odhlédnout od výše tohoto příplatku předtím přiznaného a od posouzení hledisek rozhodných pro posouzení výše zvláštního příplatku. Povinností služebního funkcionáře při rozhodování o zvláštním příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru bylo toto rozhodnutí*

náležitě odůvodnit, aby bylo zřejmé, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se při správním uvážení řídil.

Dále Nejvyšší správní soud nesouhlasil s názorem krajského soudu, že pokud byla výše zvláštního příplatku stanovena stěžovateli ve výši, která nepřekročila rozmezí vytyčené v § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru, k porušení zákona o služebním poměru ani k porušení služebních předpisů, nedošlo a přisvědčil námitce stěžovatele, že přesto, že krajský soud uznal důvodnou námitku žalobce v otázce doplnění odvolání, v odůvodnění rozsudku konkrétně, při konstatování, že i tak se žalovaný s danými námitkami vypořádal, nijak neuvedl, jak jmenovitě se žalovaný s danými námitkami vypořádal. To zejména s námitkou stran stanovení složek služebního příjmu na dobu určitou, od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011.

Napadené rozhodnutí ani dle názoru Nejvyššího správního soudu vůbec neobsahuje žádné konkrétní odůvodnění rozhodnutí služebního funkcionáře v této věci, služební funkcionář se s uvedenou námitkou stěžovatele ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal. I z tohoto důvodu mělo být napadené rozhodnutí jako nezákonné krajským soudem zrušeno.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. zavázal krajský soud v dalším řízení názorem vysloveným v tomto rozsudku a uložil krajskému soudu rozhodnout i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

S ohledem na shora uvedené názor Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku, soud napadené rozhodnutí žalované zrušuje a věc vrací žalované k dalšímu řízení se závazným právním názorem v rozsudku NSS uvedeným.

Úspěšný žalobce má ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení, když na nákladech řízení zástupce žalobce účtoval za 3 úkony právní služby (§ 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve spojení s § 7 odst. 5 této vyhlášky) za každý úkon 3.100 Kč, 3x režijní paušál po 300 Kč, soudní poplatek za kasační stížnost 5.000 Kč, za žalobu 2.000 Kč, tj. celkem 19.342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce ve lhůtě 15-ti dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová